

ข้อกำหนดเฉพาะของผู้ทำคุณประโยชน์

๑. ประเภทส่งเสริมการศึกษาพระพุทธศาสนา

- การศึกษาพระปริยัติธรรม แผนกธรรม แผนกบาลี
- การศึกษาพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา แผนกอุดมศึกษา
- การแต่งหนังสือทางพระพุทธศาสนา

การศึกษาพระพุทธศาสนา หมายถึง การศึกษาซึ่งคณะสงฆ์เป็นผู้ดำเนินการตาม พระราชบัญญัติการศึกษาพระปริยัติธรรม พ.ศ. ๒๕๖๒

ในการพิจารณาผลงานของผู้ที่ส่งเสริมการศึกษาพระพุทธศาสนา พิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ด้านสนับสนุนการศึกษา จัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน จัดเตรียมความพร้อมในการดำเนินงานในด้านต่างๆ เช่น อาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน ทุนการศึกษา เป็นต้น

(๒) ด้านงบประมาณในการจัดการเรียนการสอน มีการอุปถัมภ์บำรุงการศึกษาพระภิกษุสามเณร หรือเด็กและเยาวชนที่ศึกษาเล่าเรียน

(๓) จำนวนผู้สอนและผู้เรียน มีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์

ในด้านการแต่งหนังสือทางพระพุทธศาสนา ถือได้ว่าเป็นความรู้ความสามารถเฉพาะตัวของผู้แต่งหนังสือทางพระพุทธศาสนาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ด้านคุณภาพ คือ เนื้อหาสาระของเรื่องมีความถูกต้องตรงตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาให้ความจริงและเหตุการณ์ที่ถูกต้อง มีสำนวนกระชับ น่าอ่าน ชวนให้ประพฤติปฏิบัติตาม มีคุณค่าต่อการศึกษาพระพุทธศาสนาในด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน

(๒) ด้านปริมาณ มีจำนวนผลงานพอสมควร โดยมีผลงานหนังสือที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ ผลงาน อาจมีผลงานด้านบทความทางวิชาการประกอบได้ด้วย โดยอาจเป็นเรื่องแต่งเรื่องแปล ปาฐกถา หรือบทความ รวมพิมพ์เป็นเล่ม

(๓) หนังสือประเภทแบบเรียนตามหลักสูตรการศึกษา จะไม่ได้รับการพิจารณาเป็นผลงานหลัก แต่ใช้เป็นผลงานประกอบได้

(๔) หนังสือที่เสนอขอรับการคัดเลือก ผู้เสนอขอรับการคัดเลือกจะต้องรับผิดชอบต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือการที่มีเนื้อหาข้อเท็จจริงในหนังสือที่ได้รับการคัดเลือกมีลักษณะละเมิดกฎหมาย หากมีข้อพิพาททางกฎหมายไม่ว่ากรณีใด ถือเป็นการรับผิดชอบของผู้เสนอขอรับการคัดเลือก

๒. ประเภทการส่งเสริมการศึกษาพระพุทธศาสนาตามอริยาคัย

การศึกษาพระพุทธศาสนาตามอริยาคัย หมายถึง การจัดการศึกษาเพื่อช่วยให้เด็ก เยาวชนและประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในพระพุทธศาสนา อันจะนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติที่ดีงามในสังคม เช่น ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ (ศพอ.) หน่วยเผยแผ่ศีลธรรมทางพระพุทธศาสนา (นศพ.) เป็นต้น โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) การสนับสนุนการศึกษา ให้มีความพร้อมในการดำเนินงานอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน มีทุนอุปถัมภ์ในการดำเนินงาน และมีระบบการบริหารที่ชัดเจน

(๒) คุณภาพในการจัดการศึกษา มีทั้งหลักสูตรและกิจกรรมช่วยเหลือสังคม การบำเพ็ญประโยชน์ และแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต รวมทั้งมีการฝึกอบรมให้สามารถนำความรู้ไปปรับใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๓. ประเภทส่งเสริมการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

- การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศ
- การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในต่างประเทศ

การเผยแผ่พระพุทธศาสนาในประเทศ หมายถึง บทบาทของพระสงฆ์หรือฆราวาสผู้ทำหน้าที่เผยแผ่หลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ เช่น การแสดงธรรม การปาฐกถาธรรม การอภิปราย การบรรยาย การเขียนบทความ เป็นต้น โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ลักษณะการดำเนินงานมีความต่อเนื่อง มีรูปแบบของกิจกรรมที่หลากหลายน่าสนใจและมีกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน

(๒) คุณภาพและปริมาณของผลงาน ระยะเวลา รวมทั้งงบประมาณที่ใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

(๓) ผลการดำเนินงานเกิดประโยชน์ต่อศาสนิกชน สถาบันพระพุทธศาสนา สังคมและประเทศชาติ

ส่วนการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในต่างประเทศ หมายถึง บทบาทของพระสงฆ์ผู้ทำหน้าที่เผยแผ่พระพุทธศาสนาในต่างประเทศไม่ใช่เป็นการเดินทางไปรับกิจนิมนต์ หรือฆราวาสมิถิณพำนักเป็นหลักแหล่งแน่นอน อยู่ภายในประเทศนั้นไม่น้อยกว่า ๕ ปี ไม่ใช่เป็นการเดินทางไปทัศนศึกษาเพียงชั่วครั้งชั่วคราวหรือเป็นบุคคลของประเทศนั้นๆ โดยมีผลงานต่อเนื่องกันภายใน ๕ ปี นับจากปีที่เสนอผลงาน มีผลงานปรากฏเป็นที่ประจักษ์ ซึ่งพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) มีกิจกรรมการเผยแผ่ของวัด/สำนักสงฆ์หรือบุคคลในประเทศนั้นๆ มีการแสดงธรรม บรรยายธรรม สอนปฏิบัติสมาธิ ทั้งภายในวัดและนอกวัด ตลอดจนการบรรยายวิชาการทางพระพุทธศาสนาแก่สถาบันการศึกษาและองค์กรต่างๆ

(๒) มีการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเผยแผ่ประเพณีและวัฒนธรรมไทย ทั้งภายในวัดและนอกวัด เช่น การจัดประเพณีและเทศกาล การจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาและศาสนพิธี การสอนขนบธรรมเนียมประเพณีไทย การสอนมารยาทไทย เป็นต้น

(๓) เป็นที่พึงพอใจแก่กลุ่มคนไทยในต่างประเทศ เป็นที่ปรึกษาหลักธรรมแก่ชาวต่างประเทศที่สนใจ

๔. ประเภทส่งเสริมการปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรม หมายถึง การแสดงบทบาทของวัด หรือพระสงฆ์ หรือฆราวาสที่ส่งเสริมในการปฏิบัติธรรมของประชาชนอย่างเป็นกลุ่ม เป็นคณะ มีระยะเวลา จำนวนผู้ปฏิบัติชัดเจน และเป็นกิจจะลักษณะ โดยเฉพาะ มุ่งถึงสำนักปฏิบัติธรรมทั้งสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน ไม่ได้หมายถึงการเทศนาหรือบรรยายธรรมตามปกติของพระสงฆ์หรือฆราวาสโดยทั่วไป มีผลงานเป็นที่ปรากฏชัดเจนอย่างต่อเนื่องภายใน ๕ ปี นับจากปีที่เสนอผลงาน โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) กิจกรรมการดำเนินงานของสถานปฏิบัติธรรมนั้นๆ มีรูปแบบและระบบการจัดกิจกรรมชัดเจน มีระยะเวลาการดำเนินงานแน่นอน และมีความต่อเนื่อง

(๒) ปัจจัยที่เอื้อต่อการปฏิบัติธรรม เช่น อาคารสถานที่อาณาบริเวณที่ร่มรื่น เงียบสงบ

(๓) คุณภาพและปริมาณของผู้ดำเนินการ ผู้เข้าร่วมปฏิบัติธรรม งบประมาณที่ใช้ในการดำเนินงาน ผลประโยชน์ที่สังคมและพระพุทธศาสนาได้รับ

๕. ประเภทส่งเสริมกิจการคณะสงฆ์

กิจการคณะสงฆ์ หมายถึง การที่สถาบันสงฆ์สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยการอุปถัมภ์บำรุงของ ศาสนิกชนหรือพุทธศาสนิกชนที่มีศรัทธาตั้งมั่นในพระพุทธศาสนาและด้วยความเอาใจใส่ หรือการอุทิศของ พระสังฆาธิการในระดับต่างๆ เพื่อให้การพระศาสนาเป็นไปด้วยความราบรื่น เรียบร้อยและมั่นคง หรือการที่สาธุชน ผู้เป็นกำลังสำคัญในการบำรุงพระพุทธศาสนา ในด้านการก่อสร้าง การศึกษา การเผยแผ่ หรือเข้ามาช่วย กิจการคณะสงฆ์ในด้านต่างๆ ทั้งเป็นการทั่วไปไม่จำกัดวัดใดวัดหนึ่งโดยเฉพาะเพียงแห่งเดียวหรือหลายแห่ง และ มีผลงานปรากฏชัดเจนเป็นที่ยอมรับของประชาชนในพื้นที่ภายใน ๕ ปี นับจากปีที่เสนอผลงาน ทั้งนี้ ผู้อุปถัมภ์ บำรุงพระพุทธศาสนาทั่วไป จัดอยู่ในประเภทนี้ โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ลักษณะการดำเนินงานมีความต่อเนื่อง มีรูปแบบของกิจกรรมที่มีความหลากหลายและ กลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน

(๒) คุณภาพและปริมาณของผลงาน ระยะเวลา รวมทั้งงบประมาณที่ใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

(๓) ผลการดำเนินงานเกิดประโยชน์ต่อศาสนิกชน สถาบันพระพุทธศาสนา สังคมและประเทศชาติ

๖. ประเภทการนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาช่วยเหลือประชาชนและพัฒนาชุมชน

การที่พระสงฆ์หรือฆราวาสเมื่อพิจารณาเห็นความสำคัญของการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก หรือ เห็นความสำคัญของสถานที่ที่ไม่เอื้อต่อการอยู่อาศัย จึงได้พิจารณาดำเนินการ ดังนี้

ด้านสาธารณสงเคราะห์ เช่น เป็นผู้นำประชาชนและชุมชนในการจัดกิจกรรมนำหลักธรรม ทางพระพุทธศาสนาช่วยเหลือประชาชน หรือบริจาคสิ่งของช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติต่างๆ ช่วยเหลือผู้ขาดแคลนและ ยากไร้หรือผู้เจ็บป่วย ทั้งในรูปของกองทุน สิ่งของอุปโภคบริโภค

ด้านการสาธารณูปการ เช่น เป็นผู้นำประชาชนและชุมชนในการนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา พัฒนาชุมชนหรือสังคมให้ดีขึ้น หรือบริจาคทานเพื่อสร้างถนนหนทาง สะพาน การขุดคลอง การขุดบ่อน้ำ การพัฒนาแหล่งน้ำ ฯลฯ

ด้านการมีส่วนร่วม เช่น เข้าร่วมโครงการหรือให้ความร่วมมือกับหน่วยราชการหรือประชาชน ในการส่งเสริมอาชีพที่สุจริต เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ โดยมีผลงานปรากฏชัด ๕ ปี โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ลักษณะการดำเนินงานมีความต่อเนื่อง มีรูปแบบของกิจกรรมที่มีความหลากหลายและ กลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน

(๒) คุณภาพและปริมาณของผลงาน ระยะเวลา รวมทั้งงบประมาณที่ใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

(๓) ผลการดำเนินงานเกิดประโยชน์ต่อศาสนิกชน สถาบันพระพุทธศาสนา สังคมและประเทศชาติ

๗. ประเภทส่งเสริมและอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา

การส่งเสริมและอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา หมายถึง การแสดงบทบาทของ พระสงฆ์หรือฆราวาสที่สนับสนุน ส่งเสริมให้มีการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา ทั้งในด้าน ศิลปะและวรรณคดีให้ดีขึ้น

ในด้านศิลปะ หมายถึง การดูแลรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ตลอดจนศิลปวัฒนธรรมอื่นๆ เช่น ประติมากรรม จิตรกรรม งานพุทธศิลป์อื่นๆ ศิลปะโบราณคดีพื้นบ้านหรือท้องถิ่นนั้นๆ

ในด้านของวรรณคดี หมายถึง วรรณคดีพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นคัมภีร์เก่าแก่ อยู่ในรูปแบบของศิลาจารึก สมุดข่อย ใบลาน กระดาษสา ทั้งที่เป็นพระพุทธศาสนา นิทานพื้นบ้านที่เกี่ยวกับชาดก หรือหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ตำนานท้องถิ่น ฯลฯ การดำเนินงานอาจเป็นการสะสมรวบรวม ซึ่งมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดเป็นห้องสมุดหรือหอพิพิธภัณฑสถานได้

อนึ่ง อาจเป็นบทบาทของนักโบราณคดีที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีกับวัด ในการรวบรวมและจัดตั้งห้องสมุดหรือพิพิธภัณฑสถาน การครอบคลุมถึงบุคคลผู้มีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ความรู้และธรรมาจริยธรรมเพื่อการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมดังกล่าวด้วย และมีผลงานปรากฏเด่นชัดอย่างต่อเนื่องภายใน ๕ ปี นับจากปีที่เสนอผลงาน โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ลักษณะการดำเนินงานมีความต่อเนื่อง มีรูปแบบของกิจกรรมที่หลากหลายและกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน

(๒) คุณภาพและปริมาณของผลงาน ระยะเวลา รวมทั้งงบประมาณที่ใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

(๓) ผลการดำเนินงานเกิดประโยชน์ต่อศาสนิกชน สถาบันพระพุทธศาสนา สังคมและประเทศชาติ

๘. ประเภทสื่อมวลชนส่งเสริมพระพุทธศาสนา

สื่อมวลชน หมายถึง บุคคลหรือองค์การที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลาง ในการส่งเสริมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์หลักธรรมและจัดกิจกรรมทางพระพุทธศาสนาเป็นประจำต่อเนื่อง และเป็นการสร้างสรรค์จรดรงค์ ยกย่อง เชิดชูพระพุทธศาสนาให้เป็นรูปธรรมในโอกาสต่างๆ ผ่านสื่อวิทยุ โทรทัศน์ วารสาร หนังสือพิมพ์หรือสื่อในรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ขัดจารีตประเพณี มีผลงานปรากฏเด่นชัดต่อเนื่อง ภายใน ๕ ปี นับจากปีที่เสนอผลงาน โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) บทบาทในการนำเสนอเรื่อง ซึ่งช่วยในการเผยแพร่หลักธรรมและการประชาสัมพันธ์กิจกรรมทางพระพุทธศาสนา

(๒) คุณภาพและปริมาณงาน ระยะเวลา ความถี่ และความต่อเนื่องของรายการ ความถูกต้องของเนื้อหาสาระ

๙. ประเภทบุคคลผู้ประกอบอาชีพที่มีคุณธรรมและส่งเสริมพระพุทธศาสนา

บุคคลผู้ประกอบอาชีพที่มีคุณธรรมและส่งเสริมพระพุทธศาสนา หมายถึง ข้าราชการผู้ประกอบอาชีพสุจริตและมีคุณธรรมเป็นที่ประจักษ์แก่สาธารณะมีการนำหลักธรรมคำสอนทางศาสนาไปปรับใช้ในการบริหารจัดการในการประกอบธุรกิจ (ทั้งการครองคน ครองตน ครองงาน) เป็นแบบอย่างที่ดีต่อสังคมมีเมตตากรุณาเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมพระพุทธศาสนาตามโอกาสอันเหมาะสม อุปถัมภ์บำรุงส่งเสริมกิจการพระพุทธศาสนา เว้นจากมิชฌาวณิชา คือ การค้าขายที่ผิดศีลธรรม ละเว้นอบายมุข โดยมีผลงานที่ปรากฏเด่นชัดอย่างต่อเนื่อง ภายใน ๕ ปี นับจากปีที่เสนอผลงาน และต้องไม่ประกอบอาชีพรับราชการหรือพนักงานของรัฐ โดยพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกในการนำหลักธรรมทางศาสนาไปปรับใช้ในการบริหารงานหรือปฏิบัติงาน ร่วมกับผู้อื่น เช่น ผู้บังคับบัญชา ผู้ร่วมงาน ผู้ใต้บังคับบัญชา โดยต้องแสดงให้เห็นปรากฏว่าเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม

(๒) แบบอย่างที่ดีของสังคม มีความสม่ำเสมอในการวางตน ทั้งในด้านการดำรงชีวิตส่วนตัวและการปฏิบัติต่อผู้อื่น

(๓) บทบาทที่ดำเนินการในการร่วมอุปถัมภ์บำรุงกิจกรรมส่งเสริมพระพุทธศาสนา

๑๐. ประเภทหน่วยงานส่งเสริมกิจกรรมทางพระพุทธศาสนา

หน่วยงานที่เป็นนิติบุคคล ซึ่งมีบทบาทส่งเสริมกิจการพระพุทธศาสนา ส่งเสริมการศึกษา การเผยแผ่และการปฏิบัติธรรม เช่น จัดกิจกรรมส่งเสริมพระพุทธศาสนา จัดให้มีการปฏิบัติธรรม จัดกิจกรรม ส่งเสริมคุณธรรม ๕ ประการ ได้แก่ พอเพียง วินัย สุจริต จิตอาสาและกตัญญู โดยพิจารณาในด้านการเผยแผ่ หลักธรรมและการประชาสัมพันธ์ โดยไม่รวมวัดซึ่งเป็นนิติบุคคล หรือหน่วยราชการที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับ พระพุทธศาสนาโดยตรงทั้งพิจารณาในด้านต่างๆ ดังนี้

(๑) บทบาท ลักษณะ รูปแบบ วิธีการในการจัดกิจกรรมส่งเสริมพระพุทธศาสนาที่มีความน่าสนใจ และหลากหลาย

(๒) คุณภาพและปริมาณงาน ระยะเวลา ความต่อเนื่อง ประสิทธิภาพและการเกิดประสิทธิผล ที่ศาสนิกชน ประเทศชาติและพระพุทธศาสนาจะพึงได้รับ ซึ่งมีผลต่อความสงบสุขของประชาชนโดยรวม

(๓) งบประมาณที่ได้ดำเนินการจัดกิจกรรม